

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2023 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Błażejowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Artur Kluskiewicz

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2023 r. w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa A. A.

przeciwko Sądowi Rejonowemu w G.

o wyrównanie wynagrodzenia

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 27.192,94 (dwadzieścia siedem tysięcy sto dziewięćdziesiąt dwa 94/100) złote tytułem wyrównania wynagrodzenia za okres od stycznia 2021 r. do grudnia 2022 r. oraz wyrównania dodatkowego wynagrodzenia za 2021 r. i 2022 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 1) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 lutego 2021 r. do dnia zapłaty,
- 2) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 marca 2021 r. do dnia zapłaty,
- 3) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty,
- 4) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 maja 2021 r. do dnia zapłaty,
- 5) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty,
- 6) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 lipca 2021 r. do dnia zapłaty,
- 7) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty,
- 8) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 września 2021 r. do dnia zapłaty,
- 9) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 października 2021 r. do dnia zapłaty,

- 10) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 listopada 2021 r. do dnia zapłaty,
- 11) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty,
- 12) 595,59 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć 59/100) złotych od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty,
- 13) 607,51 (sześćset siedem 51/100) złotych od dnia 1 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty,
- 14) 1.460,84 (tysiąc czterysta sześćdziesiąt 84/100) złotych od dnia 1 lutego 2022 r. do dnia zapłaty,
- 15) 1.460,84 (tysiąc czterysta sześćdziesiąt 84/100) złotych od dnia 1 marca 2022 r. do dnia zapłaty,
- 16) 1.423,12 (tysiąc czterysta dwadzieścia trzy 12/100) złote od dnia 1 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty,
- 17) 1.460,84 (tysiąc czterysta sześćdziesiąt 84/100) złotych od dnia 1 maja 2022 r. do dnia zapłaty,
- 18) 1.460,84 (tysiąc czterysta sześćdziesiąt 84/100) złotych od dnia 1 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty,
- 19) 1.438,14 (tysiąc czterysta trzydzieści osiem 14/100) złotych od dnia 1 lipca 2022 r. do dnia zapłaty,
- 20) 1.537,12 (tysiąc pięćset trzydzieści siedem 12/100) złotych od dnia 1 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty,
- 21) 1.537,12 (tysiąc pięćset trzydzieści siedem 12/100) złotych od dnia 1 września 2022 r. do dnia zapłaty,
- 22) 1.537,12 (tysiąc pięćset trzydzieści siedem 12/100) złotych od dnia 1 października 2022 r. do dnia zapłaty,
- 23) 1.537,12 (tysiąc pięćset trzydzieści siedem 12/100) złotych od dnia 1 listopada 2022 r. do dnia zapłaty,
- 24) 1.537,12 (tysiąc pięćset trzydzieści siedem 12/100) złotych od dnia 1 grudnia 2022 r. do dnia zapłaty,
- 25) 1.537,12 (tysiąc pięćset trzydzieści siedem 12/100) złotych od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia zapłaty,
- 26) 1.511,01 (tysiąc pięćset jedenaście 01/100) złotych od dnia 1 kwietnia 2023 r. do dnia zapłaty;

II. wyrokowi w punkcie pierwszym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 15.567,73 (piętnaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt siedem 73/100) złotych;

III. kosztami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa;

IV. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

V. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700,00 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia Katarzyna Błazejowska

UZASADNIENIE

Powód A. A., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się zasądzenia od pozwanego Sądu Rejonowego w G. kwoty 27 222,66 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za lata 2021-2022, w tym także dodatkowego wynagrodzenia rocznego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot wymagalności każdorazowo wypłacanego przez pozwanego wynagrodzenia oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód podał, że jest sędzią Sądu Rejonowego w G.. W latach 2021-2022 pełni jednocześnie funkcję Wiceprezesa Sądu Rejonowego w G. oraz Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w G.. W okresie objętym pozwem jego wynagrodzenie kształtowało się odpowiednio: w 2021 r. oraz do dnia 2 czerwca 2022 r. w stawce czynnej (mnożnik 2,36), od dnia 3 czerwca 2022 r. w stawce piątej (mnożnik 2,50). Nadto we wskazanych okresie przysługiwał mu dodatek za długoletnią pracę w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego oraz dodatek funkcyjny: w 2021 r. oraz do 4 czerwca 2022 r. z zastosowaniem mnożnika 0,35 podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, podwyższony o 10% w związku z jednoczesnym pełnieniem więcej niż jednej funkcji, od 20 czerwca 2022 r. do 30 czerwca 2022 r. (11 dni) z zastosowaniem mnożnika 0,3 podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, od 1 lipca 2022 r. do 31 lipca 2022 r. z zastosowaniem mnożnika 0,35 podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, od 1 sierpnia 2022 r. do końca roku 2022 r. z zastosowaniem mnożnika 0,35 podstawy ustalania wynagrodzenia zasadniczego, podwyższony o 10% w związku z jednoczesnym pełnieniem więcej niż jednej funkcji. Powód podniósł, iż jego wynagrodzenie w roku 2022 ustalono błędnie przyjmując, jako jego podstawę przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2020 r. w oparciu o art. 8 ust 1 i 2 ustawy o budżetowej z 2022 r. zamiast prawidłowo - zgodnie z art. 91 § 1c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 217 ze zm., dalej jako: p.u.s.p.). Powód podał, że z komunikatu Prezesa GUS z dnia 11 sierpnia 2020 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2020 r. wynika, że przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2020 r. wyniosło 5024,48 zł (plus 26 zł, razem 5050,48 zł), podczas, gdy ogłoszone przez Prezesa GUS w komunikacie z dnia 10 sierpnia 2021 r. przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2021 r. wyniosło 5504,52 zł. Z powyższego zatem wynika, że zastosowanie do ustalenia wynagrodzenia powoda w 2022 r. art. 8 ust 1 i 2 ustawy o budżetowej z 2022 r., zamiast zasady wyrażonej w art. 91 § 1c PrUSP spowodowało, że zostało mu wypłacone niższe wynagrodzenie. Tożsama sytuacja miała miejsce w 2021 r., w którym ustawodawca odstąpił od zastosowania zasady wyrażonej w art. 91 § 1c PrUSP i ustalił wysokość wynagrodzeń sędziów powszechnych obowiązującą w 2021 r. w oparciu o art. 12 ust 1 ustawy o budżetowej z 2021 r. Zdaniem powoda wynagrodzenie mu wypłacane nie stanowiło wynagrodzenia godziwego ani wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu sędziego oraz zakresowi powierzonych mu obowiązków. Nadto powód podniósł, iż za lata 2021 i 2022 przysługiwało mu dodatkowe wynagrodzenie roczne, które w konsekwencji ustalenia o wypłaty wynagrodzeń w 2022 r., jak i 2021 r. w nieprawidłowej, zmniejszonej wysokości – również wypłacone zostało w nieprawidłowej, zmniejszonej wysokości.

Powód podkreślił, że rolą tzw. ustaw o budżetowych nie jest wprowadzanie zmian w ustawach zwykłych, lecz wyłącznie zapewnienie realizacji (wykonania) ustawy budżetowej. W ocenie powoda jego wynagrodzenie w latach 2021-2022, ustalone w oparciu o przepisy ustaw o budżetowych z 2021 i 2022 r., nie odpowiadało „godności urzędu sędziego” jak również zakresowi jego obowiązków (art. 178 ust 2 Konstytucji). Nadto zdaniem powoda na gruncie stanu faktycznego niniejszej sprawy zostało naruszone zaufanie obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Nie zaistniały również przesłanki uzasadniające zastosowanie odstępstwa od zasady ochrony praw słusznie nabytych. Powód wskazał, że w związku z brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w projektach ustawy o budżetowych obejmujących w/w lata konieczności i zasadności wprowadzenia przedmiotowych zmian, stwierdzić należy, że doszło do nagłego wycofania się przez państwo z zasady kształtowania wynagrodzeń sędziów, które miało charakter całkowicie arbitralny. Powód podniósł również, że skoro ustawodawca podjął decyzję o zamrożeniu płac sędziów, to owo zamrożenie winno dotyczyć również przedstawicieli pozostałych władz, tj.

władzy ustawodawczej oraz władzy wykonawczej, bądź też nie powinno ono dotyczyć żadnej z w/w władz. Przyjęcie odmiennego rozwiązania, tj. zamrożenie wynagrodzeń sędziowskich, przy jednoczesnym podniesieniu płac przedstawicieli władzy ustawodawczej oraz władzy wykonawczej godzi w zasadę równego traktowania podmiotów podobnych, a także narusza zakaz dyskryminacji, o którym traktuje art. 32 ust 2 Konstytucji RP.

W odpowiedzi na powyższe pozwany Sąd Rejonowy w G. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że wynagrodzenie powoda zostało ustalone oraz wypłacone w latach 2021 i 2022 w prawidłowej wysokości zgodnej z art. 91 §1c ustawy o ustroju sądów powszechnych oraz art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2021r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022. Pozwany podał, że brak podwyższenia wynagrodzenia za rok 2021 był związany z nadzwyczajną sytuacją powstałą w związku z rozprzestrzenianiem się epidemii Sars-CoV-2 i ogłoszeniem od 4 marca 2020r. stanu epidemii. Powołując się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego pozwany wskazał, że zasada ochrony praw nabytych nie zakazuje prawodawcy wprowadzania zmian w przepisach prawnych, nawet takich, które skutkowałyby pogorszeniem sytuacji adresatów prawa, o ile przemawia za tym inna wartość konstytucyjna, której w danych okolicznościach należy przyznać pierwszeństwo.

Zdaniem pozwanego art. 8 ust. 1 ustawy o budżecie nie narusza zasady ochrony praw słusznie nabytych. Pozwany załączył do odpowiedzi na pozew wyliczenie różnic w wynagrodzeniu wypłaconym powodowi a wynagrodzeniem naliczonym bez uwzględnienia regulacji o budżecie. Nadto pozwany wskazał, że uznał dochodzone przez powoda roszczenie uzasadnione, co do zasady. Podkreślił, że strona pozwana nie kwestionuje prawidłowości zawartych w pozwie obliczeń dotyczących wysokości wynagrodzenia powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód A. A. w dniu 1 października 1999 r. został mianowany aplikantem sądowym etatowym w okręgu Sądu Okręgowego w T.. Po odbyciu aplikacji złożył egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym dobrym i z dniem 3 czerwca 2002 r. Minister Sprawiedliwości mianował powoda na stanowisko asesora sądowego z powierzeniem czynności sędziowskich w Sądzie Rejonowym w G.. Następnie z dniem 3 czerwca 2004 r. powodowi powierzono pełnienie czynności sędziowskich w Sądzie Rejonowym w G.. W dniu 30 listopada 2005 r. A. A. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w G.. Z dniem 5 czerwca 2018 r. powód został delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia funkcji wiceprezesa Sądu Rejonowego w G., na okres czterech lat. Od dnia 29 marca 2020 r. Minister Sprawiedliwości powierzył powodowi funkcję Przewodniczącego Wydziału I Cywilnego w Sądzie Rejonowym w G. na okres pełnienia funkcji Wiceprezesa Sądu Rejonowego w G.. W okresie od 22 czerwca 2020 r. na okres roku powód został delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w G.. W okresie od dnia 3 listopada 2020 r. do czasu powołania prezesa Sądu Rejonowego w G. powód pełnił funkcję prezesa tego Sądu.

Z dniem 20 czerwca 2022 r. powód został ponownie powołany do pełnienia funkcji Wiceprezesa Sądu Rejonowego w G., zaś od dnia 1 lipca 2022 r. ponownie powierzono mu funkcję Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego w Sądzie Rejonowym w G. na okres pełnienia funkcji Wiceprezesa Sądu Rejonowego w G..

Okoliczności bezsporne, nadto dowód: dokumenty w aktach osobowych

Wynagrodzenie zasadnicze powoda od dnia 1 stycznia 2020 r. wyniosło 11 420,61 zł miesięcznie, tj. w czwartej stawce przy zastosowaniu mnożnika 2,36 przy podstawie ustalenia wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 4839,24 zł, tj. przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w drugim kwartale 2019 r. ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej Monitor Polski przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Od dnia 29 marca 2020 r. powód otrzymywał dodatek funkcyjny z tytułu pełnienia funkcji Przewodniczącego Wydziału I Cywilnego w Sądzie Rejonowym w G. w kwocie 1694,00 zł z zastosowaniem mnożnika 0,35 podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego oraz podwyższenia jego wysokości o 10%.

W 2021 r. wynagrodzenie powoda również ustalono na ww. podstawie, z kolei od dnia 1 stycznia 2022 r. podstawę wynagrodzenia powoda stanowiło wynagrodzenie z drugiego kwartału 2020 r. ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej Monitor Polski przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, które tym razem wynosiło 5050,48 zł. Stąd wysokość wynagrodzenia zasadniczego powoda wyniosła 11 919,13 zł miesięcznie, tj. w czwartej stawce przy zastosowaniu mnożnika 2,36. W związku z powyższym ustalono również nową wysokość dodatku funkcyjnego na kwotę 1944,00 zł, tj. z zastosowaniem mnożnika 0,35 i podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 5 050,48 zł oraz podwyższenia jego wysokości o 10%. Powód otrzymywał również dodatek za wysługę lat, wypłacany na dotychczasowych zasadach.

Dodatkowo od 3 czerwca 2022 r., z związku z nabyciem uprawnień do kolejnej stawki awansowej, wysokość wynagrodzenia zasadniczego powoda wyniosła 12 626,20 zł, tj. w piątej stawce przy zastosowaniu mnożnika 2,50. Wysokość dodatku funkcyjnego pozostała bez zmian. Od 1 lipca 2022 r. powód otrzymał również dodatek funkcyjny z tytułu pełnienia funkcji przewodniczącego wydziału w wysokości 1768,00 zł z zastosowaniem mnożnika 0,35 podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, który od dnia 1 sierpnia 2022 r. został podwyższony o 10%

Począwszy od dnia 1 stycznia 2023 r. za podstawę wyliczenia uposażenia przyjęto kwotę 5444,42 zł i wobec tego płaca zasadnicza wyniosła 13611,05 miesięcznie, zaś dodatek funkcyjny kwotę 2096,00 zł, tj. z zastosowaniem mnożnika 0,35 oraz podwyższeniem o 10%.

Dowód: pisma prezesa SR w G. z dnia 7.01.2020 r., 31.03.2020 r., 14.01.2022 r., 16.01.2023 r. w sprawie wynagrodzenia i dodatku funkcyjnego – akta osobowe powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny. Strony nie kwestionowały przeprowadzonych dowodów. Sąd również nie znalazł podstaw, aby podważać moc dowodową któregokolwiek z przeprowadzonych dowodów, które wzajemnie ze sobą korelowały i pozostawały wewnątrznie spójne. Rozstrzygnięcia wymagała natomiast kwestia prawna, czy „zamrożenie” wynagrodzenia powoda, jako sędziego miało oparcie w obowiązujących przepisach.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 91 § 1c ustawy – prawo o ustroju sądów powszechnych podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w danym roku stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 504, 1504 i 2461), z zastrzeżeniem § 1d. Z kolei tenże art. 91 § 1d stanowi, że jeżeli przeciętne wynagrodzenie, o którym mowa w § 1c, jest niższe od przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za drugi kwartał roku poprzedzającego - przyjmuje się podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w dotychczasowej wysokości. Regulacja ta miała zapobiegać realnemu zmniejszeniu wartości uposażenia, w sytuacji kiedy to przeciętne wynagrodzenie jest niższe, niż analogiczne, ogłoszone w roku poprzedzającym.

Ustawowa regulacja wynagrodzeń sędziowskich wynika z zasady niezawisłości sędziowskiej, a więc ma zapobiec wywieraniu jakiegokolwiek presji na pracę orzeczniczą sędziego. Sędzia nie jest bowiem wynagradzany, czy też premiowany w zależności od efektów swojej pracy, lecz za pełnienie urzędu jako takiego. Sędzia nie może bowiem kierować się przy orzekaniu perspektywą otrzymania dodatkowego wynagrodzenia, którego wysokość byłaby uzależniona od decyzji przełożonego. Sędziemu nie przysługuje także dodatkowe wynagrodzenie za pracę w wymiarze przekraczającym normy czasu pracy określone w Kodeksie pracy (por. K. Gonera, Status pracowniczy sędziego. Czy sędzia jest pracownikiem, w: R. Piotrowski (red.), Pozycja ustrojowa sędziego, Warszawa 2015, rozdział 5. Wynagrodzenie).

Obecny model kształtowania wynagrodzeń sędziów stanowi konsekwencję wejścia w życie ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 56, poz.

459). Jego istotę można sprowadzić do iloczynu przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale roku poprzedzającego i stosownego mnożnika. Wcześniej był to podlegający waloryzacji iloczyn kwoty bazowej i owego mnożnika. W nowej koncepcji ustawodawca przyjął więc nie waloryzację, lecz koncepcję progresywnego wynagrodzenia. Oczywistym pozostaje, że celem tych przepisów było uniezależnienie wysokości świadczeń od wahań koniunktury gospodarczej, w tym przejściowych trudności finansowych kraju.

Niesporne jest to, że od początku 2021 r. ustawodawca postępuje w sprzeczności z tak ustalonymi zasadami. Pierwszy wyłom stanowiło unormowanie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2021 (Dz.U. z 2020 r. poz. 2400). Wtedy to określono, że podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w 2021 r. stanowić będzie przeciętne miesięczne wynagrodzenie w drugim kwartale 2019 r., ogłaszane w trybie i na podstawie wcześniej przedstawionej. W kolejnych latach ustawodawca konsekwentnie odstępował od zasady wyrażonej w art. 91 § 1c p.u.s.p., ustalając w art. 8 ust. 1 ustawy dnia 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 (Dz.U. z 2022 r. poz. 2445), że podstawę kształtowania wynagrodzeń sędziów w roku 2022 przyjęte zostało przeciętne wynagrodzenie z drugiego kwartału roku 2020. Następnie w ustawie z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 (Dz.U. z 2022, poz. 2666), ustawodawca wskazał w art. 8 ust. 1, że w 2023 r. podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego, o której mowa w art. 91 § 1c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, stanowi kwota w wysokości 5 444,42 zł. Stało się tak w sytuacji, kiedy wartość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w drugim kwartale 2022 r. wynosiła 6 156,25 zł (zob. komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 9 sierpnia 2022 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2022 r.).

Istnieje więc oczywista sprzeczność ustawowej regulacji z art. 91 § 1c p.u.s.p. a trzema kolejnymi ustawami okołobudżetowymi dotyczącymi realizacji ustawy budżetowej na rok 2021, 2022 oraz 2023. W pierwszej kolejności należało więc rozstrzygnąć tę kolizję.

Wprowadzając odstępstwa od systematycznego, corocznego kształtowania wynagrodzeń sędziów w oparciu o przeciętne wynagrodzenie z drugiego kwartału roku poprzedzającego, ustawodawca nie dokonał przy tym żadnej zmiany unormowania art. 91 § 1c p.u.s.p., ani też nie zawiesił formalnie jego mocy obowiązującej. W sytuacji wątpliwości dotyczącej mocy obowiązującej przepisów o sprzecznej treści, zawartych w aktach prawnych wydanych w różnym czasie i w wypadku, gdy przepisy późniejsze nie uchylają wcześniejszych, należy przyznać prymat przepisowi późniejszemu, zgodnie z zasadą *lex posterior derogat legi priori* (por. uchwałę SN z dnia 27 maja 1993 r., I PZP 12/03; wyroki SN: z dnia 12 kwietnia 1994 r., I PRN 12/94; z dnia 21 czerwca 1994 r., I PRN 38/94).

Podkreślić również należy, że ustawy okołobudżetowe są w systemie źródeł prawa aktami posiadającymi tożsamą moc, jak zwykle ustawy. Odmienne ich usytuowanie lub przypisanie im innego znaczenia, wymagałoby wyraźnej podstawy konstytucyjnej. Tym samym każda ustawa późniejsza może uchylić wcześniejszą, jak i ustanowić czasowe wyjątki od jej postanowień (por. orzeczenie TK z dnia 21 listopada 1994 r., K 4/94, OTK 1994 cz. II poz. 39).

Nie oznacza to jednak, iż norm wskazanych w ustawach okołobudżetowych, a które przewidują odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 91 § 1c p.u.s.p. nie można ocenić w kontekście zgodności z Konstytucją.

Wyjaśnić w tej kwestii wypada, iż Sąd nie powinien stosować przepisu, o ile w jego ocenie, nie jest zgodny z Konstytucją. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury sędziowie są związani wyłącznie Konstytucją i ustawami, a wobec tego mogą odmówić zastosowania niekonstytucyjnego przepisu także, gdy zdarzenie miało miejsce w dacie jego obowiązywania. Z kolei odmowa zastosowania przepisu ustawy uznanego przez sąd za sprzeczny z Konstytucją nie narusza kompetencji Trybunału Konstytucyjnego (zob. m. in. wyrok NSA z dnia 16 października 2009 r. I OSK 52/09; czy też wyrok SN z dnia 4 lipca 2001 r., III ZP 12/01). Sąd ma nie tylko prawo, ale i obowiązek orzekania na podstawie przepisów, które mają swoje umocowanie w Ustawie Zasadniczej. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę, że „skoro Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej i jej przepisy stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej (art. 8 Konstytucji RP), zaś sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli

i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP), to istnieje możliwość samodzielnego dokonania przez sąd oceny zgodności przepisów ustawowych z Konstytucją na użytek rozpoznawanej sprawy. W tym przypadku nie chodzi więc o przeprowadzanie przez Sąd Najwyższy - "w zastępstwie" Trybunału Konstytucyjnego - oceny konstytucyjności przepisów ustawowych, lecz o "odmowę zastosowania" przepisów, które są niezgodne (zwłaszcza w sposób oczywisty) z przepisami (wzorcami) Konstytucji RP" (zob. wyrok SN z dnia 27 lipca 2016 r., III KRS 46/12).

Warto zauważyć, iż sędziowie to jedyna w Polsce grupa zawodowa, której wynagrodzenie reguluje bezpośrednio ustawa zasadnicza, tj. art. 178 ust. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którym sędziom zapewnia się warunki pracy i wynagrodzenie odpowiadające godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków. Norma ta wielokrotnie była poddana analizie Trybunału Konstytucyjnego, który stwierdził w szczególności, że z uregulowań konstytucyjnych wynika nie tylko nakaz kształtowania przez ustawodawcę wynagrodzeń sędziów na poziomie korespondującym z ich godnością, ale ponadto zakaz ustanawiania takich przepisów, które nadawałyby wynagrodzeniom sędziowskim kształt kolidujący z zasadą godności urzędu, np. poprzez uznaniowe ustalanie wysokości wynagrodzenia poszczególnych sędziów przez władze administracyjne (zob. np. postanowienie TK z dnia 28 marca 2000 r., P 12/98, OTK 2000, Nr 2, poz. 67 oraz orzeczenie TK z dnia 14 marca 1995 r., K 13/94). Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny wskazał na kilka kryteriów oceny regulacji dotyczących wynagrodzeń sędziowskich. Po pierwsze, poziom wynagrodzenia sędziego powinien znacząco przekraczać poziom przeciętnej płacy w sferze budżetowej; po drugie, wynagrodzenia sędziów powinny wykazywać tendencję wzrostową, niemniejszą niż pozostałe wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej; po trzecie, wynagrodzenia sędziowskie powinny być szczególnie chronione oraz po czwarte, wynagrodzenia sędziów nie powinny być obniżane w drodze regulacji normatywnych (zob. wyroki TK z dnia: 4 października 2000 r., P 8/00, OTK 2000, Nr 6, poz. 189; 18 lutego 2004 r., K 12/03, OTK-A 2004, Nr 2, poz. 8). Powyższe twierdzenia Trybunału pokazują, że niebezpiecznie wynagrodzenie sędziów musi podlegać szczególnej regulacji i szczególnej ochronie normatywnej. W przeciwnym wypadku istnieje ryzyko, że niezawisłość sędziowska nie będzie w sposób należyty zagwarantowana. Nie ulega zatem wątpliwości, że wynagrodzenie sędziów powinno być ukształtowane na takim poziomie, aby mogli oni skoncentrować się całkowicie na sprawowaniu swojego urzędu. Właśnie dlatego niezbędne jest zabezpieczenie ich właściwego statusu materialnego.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 grudnia 2012 r. (K 1/12, OTK-A 2012 Nr 11 poz. 134) zwracał uwagę, że sposób ustalania wynagrodzenia sędziego jako wartości systemowej nie może być uzależniony od decyzji jawiących się jako nacisk na sędziów. O ile art. 178 ust. 2 Konstytucji RP nie jest źródłem praw podmiotowych sędziów, jak wskazuje Trybunał, nie chodzi w nim bowiem o ochronę interesów konkretnych osób piastujących urzędy sędziowskie, lecz o zobowiązanie państwa do określonego działania – zapewnienia sędziom wynagrodzenia spełniającego określone warunki. Dlatego też władze ustawodawcza i wykonawcza mają obowiązek stworzenia stabilnego mechanizmu wynagradzania sędziów którego działania – bez zaistnienia szczególnie ważnych przyczyn – nie wolno zakłócać. W orzeczeniu tym trybunał określił ponadto nieprzekraczalne „warunki brzegowe”, a więc granice wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu sędziego i zakresowi jego obowiązków, wskazując, że:

- wynagrodzenia sędziów powinny być kształtowane w sposób wykluczający jakąkolwiek uznaniowość – zarówno wobec całej tej grupy zawodowej – ze strony władzy wykonawczej, jak i w odniesieniu do poszczególnych sędziów, co do których niedopuszczalne jest uzależnianie jego wysokości od indywidualnej oceny ich pracy;
- wysokość wynagrodzenia sędziego, w tym rozpoczynającego karierę w zawodzie sędziowskim sędziego sądu rejonowego, powinna znacząco przewyższać wysokość przeciętne wynagrodzenia w sferze budżetowej;
- wynagrodzenia sędziów powinny w dłuższym okresie czasu wykazywać tendencję wzrostową nie mniejszą niż przeciętne wynagrodzenie w sferze budżetowej; w trudnej sytuacji budżetu państwa wynagrodzenia sędziów powinny być bardziej – niż wynagrodzenia wszystkich innych funkcjonariuszy i pracowników sfery budżetowej – chronione przed nadmiernie niekorzystnymi zmianami;

- niedopuszczalne jest obniżenie w drodze normatywnej nominalnej wysokości wynagrodzenia sędziów, z wyjątkiem sytuacji, o której stanowi art. 216 ust. 5 Konstytucji (przekroczenie konstytucyjnego limitu zadłużenia);

- niedopuszczalne jest wybiórcze przerzucanie skutków niewydolności systemu finansów państwa na pewne grupy pracowników sfery budżetowej, zwłaszcza gdy równocześnie inne grupy zawodowe nie zostały owym „zamrożeniem” dotknięte, a nawet zagwarantowano im wzrost wynagrodzeń.

W ocenie sądu nie zachodzą żadne okoliczności zezwalające ustawodawcy na modyfikację zasady określania wynagrodzeń sędziowskich za pomocą regulacji ustaw okołobudżetowych. Sytuacja finansowa państwa przedstawiana przez władze państwowe określono jako bardzo dobrą, zaś ustawodawca nie wyjaśnił właściwie powodów ingerencji w zasadę określoną w art. 91c p.u.s.p.

Warto w tym miejscu podnieść, że obniżeniu wynagrodzenia sędziego określonego w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych towarzyszył wzrost płac przedstawicieli władzy ustawodawczej oraz władzy wykonawczej (na skalę przekraczającą znacznie koszty regulacji płacy sędziów). Dla przykładu należy wskazać, że na mocy Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 listopada 2021 r. w sprawie szczegółowych zasad wynagradzania osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2164) zwiększono wysokość wynagrodzenia m.in.: Marszałka Sejmu, Marszałka Senatu, Prezesa Rady Ministrów, Wiceprezesa Rady Ministrów, Wicemarszałka Sejmu, Wicemarszałka Senatu, Wiceprezesa Rady Ministrów, ministrów, wiceministrów, Prezesa NIK, Prezesa IPN. Zwiększeniu uległo również wynagrodzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 1834) wynagrodzenie Prezydenta składa się obecnie z wynagrodzenia zasadniczego odpowiadającego 9,8-krotności kwoty bazowej oraz dodatku funkcyjnego odpowiadającego 4,2-krotności kwoty bazowej, której wysokość ustaloną według odrębnych zasad określa ustawa budżetowa, z tym że kwota bazowa jest corocznie waloryzowana o wzrost wynagrodzeń na dany rok budżetowy w stosunku do roku poprzedniego (średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń)”, co oznacza wzrost wynagrodzenia Prezydenta o ok. 40% .

Rzekome ograniczenia budżetowe nie przeszkodziły w przyjęciu blisko trzy miesiące przed ustawą okołobudżetową rozwiązań zawartych w ustawie z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe oraz niektórych innych ustaw, która zmieniła ustawę z dnia 21 listopada 2021 r. o pracownikach samorządowych (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 1282). Ustawa nowelizująca i nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 października 2021 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1960) weszły już w życie z dniem 1 listopada 2021 r. Ze wskazaną datą weszły w życie istotne zmiany dotyczące wynagrodzeń osób wchodzących w skład organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego oraz diet radnych, które w sposób istotny zwiększyły wartość ich uposażeń. Minimalne wynagrodzenie ww. osób nie może być niższe niż 80% maksymalnego wynagrodzenia określonego dla poszczególnych stanowisk w przepisach wydanych na podstawie art. 37 ust. 1 tejże ustawy. Ustalono przy tym, że maksymalne wynagrodzenie na danym stanowisku stanowi suma maksymalnego poziomu wynagrodzenia zasadniczego oraz maksymalnego poziomu dodatku funkcyjnego, a w przypadku wójtów (burmistrzów, prezydentów miast), starostów oraz marszałków województwa także kwoty dodatku. Po drugie podniesiono poziom maksymalnego wynagrodzenia ww. osób decydując, że nie może ono przekroczyć w okresie miesiąca 11,2-krotności kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 110, poz. 1255 z zm.). Przed nowelizacją maksymalny poziom nie mógł przekroczyć 7-krotności kwoty bazowej. W ustawie budżetowej na rok 2021 kwota ta została określona na poziomie 1 789,42 zł. Oznacza to wzrost maksymalnego wynagrodzenia o 60% z 12.525,94 zł na 20.041,50 zł. Konsekwencją powyższych zmian ustawowych jest wydanie przez Radę Ministrów rozporządzenia z dnia 25 października 2021 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych. Weszło ono w życie, podobnie jak ustawa nowelizująca, z dniem 1 listopada 2021 r. Określa ono maksymalny poziom wynagrodzenia zasadniczego (kwota w złotych) wójtów (burmistrzów, prezydentów miast), starostów i marszałków województw

oraz maksymalny poziom dodatku funkcyjnego (kwota w złotych). Przykładowo dla wójta czy burmistrza w gminie do 15 000 mieszkańców określono maksymalny poziom wynagrodzenia zasadniczego na poziomie 10 250 zł, zaś maksymalny poziom dodatku funkcyjnego na poziomie 3 150 zł.

W latach 2021-2022 kontynuowano ponadto płatność tzw. 13 emerytur, w oparciu o rozwiązanie przyjęte ustawą z dnia 9 stycznia 2020 r. o dodatkowym rocznym świadczeniu pieniężnym dla emerytów i rencistów (Dz.U. z 2020 r. poz. 321 z zm.). Co więcej, kontynuowano rozwiązanie dotyczące tzw. 14 emerytury w oparciu o ustawę z dnia 26 maja 2022 r. o kolejnym w 2022 r. dodatkowym rocznym świadczeniu pieniężnym dla emerytur i rencistów (Dz.U. z 2022 r. poz. 1358). Jak wynika z oficjalnych danych rządowych koszt 13 i 14 emerytury w 2022 r. wyniósł prawie 25 mld złotych, niezależnie od kosztów wynikających z ustawowej waloryzacji rent i emerytur.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Z nakazu równego traktowania wynika zakaz wprowadzania różnicowań o nieuzasadnionym charakterze. Skoro ustawodawca zdecydował się na modyfikacje wynagrodzeń plac sędziów, zdaniem Sądu analogiczne rozwiązania powinny dotyczyć władzy ustawodawczej i wykonawczej, w przeciwnym wypadku dochodzi do dyskryminacji i naruszenia zasady równego traktowania podmiotów podobnych. Każde odstępstwo od zasady równego traktowania powinno znajdować swoje uzasadnienie w odpowiedniej argumentacji natury konstytucyjnej. Z kolei dyskryminacja oznacza nienadające się do zaakceptowania tworzenie różnych norm prawnych dla podmiotów prawa, które powinny być zaliczone do tej samej klasy (kategorii), albo nierówne traktowanie podobnych podmiotów prawa w indywidualnych przypadkach, gdy różnicowanie nie znajduje podstaw w normach prawnych. Co więcej, ingerencja ustawodawcy może jednak nastąpić tylko wówczas, gdy przemawiają za tym szczególnie istotne wartości konstytucyjne. Do takich zalicza TK m.in. konieczność ochrony równowagi budżetowej (zob. wyroki TK z dnia: 20 stycznia 2010 r., K 6/09; 12 grudnia 2012 r., K 1/12), a które tylko pozornie stanowiły uzasadnienie do ukształtowania wynagrodzeń sędziów w sposób odmienny od zasad określonych w p.u.s.p.

Ustawodawca posługuje się nimi nierzetelnie, niekonsekwentnie i wybiórczo. Z jednej bowiem strony odchodzi od ukształtowanych zasad ustalania plac tej grupy, by podnosić uposażenia innym grupom lub przyznawać dodatkowe świadczenia innym osobom. Ponadto prawodawca z wyjątku uczynił regułą, gdyż ustawowe obniżenie uposażeń sędziom nastąpiło w trzech kolejnych latach.

Sąd Rejonowy wskazuje ponadto, iż wprowadzone regulacje naruszają wynikającą z istoty demokratycznego państwa prawnego zasadę ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego prawa oraz zasadę ochrony praw słusznie nabytych, a więc naruszają art. 2 Konstytucji RP. Zgodnie z tym przepisem Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Już usytuowanie tej klauzuli w normach konstytucyjnych nakazuje jej przyznać wysoki prymat i miejsce.

Istotne jest, że z zasady państwa prawnego wyprowadzono zasady pochodne. Jedną z nich stanowi zasada ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Zasada ta ma więc podstawowe znaczenie dla normatywnej treści klauzuli państwa prawnego i stanowi podstawę obowiązywania innych zasad konstytucyjnych. Zasada zaufania uznana została za fundament państwa prawnego. Według Trybunału Konstytucyjnego zasada zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, nazywana także zasadą lojalności państwa względem obywateli, jest jedną z najważniejszych zasad pochodnych, wynikających z zasady demokratycznego państwa prawnego (zob. np. wyrok TK z dnia 20 grudnia 1999 r., K 4/99). Wykazuje ona pewne podobieństwo do znanej z prawa prywatnego i prawa międzynarodowego zasady dotrzymywania umów, a równocześnie „w ustrojach demokratycznych stanowi wykładnik roli państwa i oparcie dla wszystkich stosunków między nim a obywatelami” (tak M. Wyrzykowski, Uwaga do art. 1, s. 35; wyrok TK z dnia 19 listopada 2008 r., KP 2/08, OTK-A 2008, Nr 9, poz.157).

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego: „W dotychczasowym orzecznictwie TK ugruntowane zostało stanowisko, iż art. 2 Konstytucji obejmuje również zasadę ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Jest ona – jak podkreślano we wcześniejszych orzeczeniach – oczywistą cechą demokratycznego państwa prawnego, bowiem "demokratyczne państwo prawne oznacza państwo, w którym chroni się zaufanie do państwa i stanowionego przez

nie prawa". Zasada ta oznacza przede wszystkim konieczność ochrony i respektowania praw słusznie nabytych i ochrony interesów w toku (por. m.in. orzeczenie TK z dnia 2 marca 1993 r., K 9/92, OTK 1993, Nr 1, poz. 6), ale obejmuje jednocześnie zakaz tworzenia przez ustawodawcę takich konstrukcji normatywnych, które są niewykonalne, stanowią złudzenie prawa i w konsekwencji jedynie pozór ochrony tych interesów majątkowych, które są funkcjonalnie związane z treścią ustanowionego prawa podmiotowego" (wyrok z dnia 19 grudnia 2002 r., K 33/02, OTK-A 2002, Nr 7, poz. 97). Tezy powyższe zostały wielokrotnie powtórzone pod rządami obowiązującej Konstytucji RP (zob. m. in. wyroki TK z dnia: 25 listopada 1997 r., K 26/97, OTK 1997, Nr 5–6, poz. 64; 13 kwietnia 1999 r., K 36/98, OTK 1999, Nr 3, poz. 40). Co więcej, ingerencja ustawodawcy może jednak nastąpić tylko wówczas, gdy przemawiają za tym szczególnie istotne wartości konstytucyjne. Do takich zalicza TK m.in. konieczność ochrony równowagi budżetowej (zob. wyroki TK z: 20 stycznia 2010 r., K 6/09; 12 grudnia 2012 r., K 1/12), a której to przesłanki zabrakło w przypadku kształtowania wynagrodzeń sędziowskich w sposób odmienny od reguły przyjętej w art. 91 § 1c p.u.s.p. Sąd nie zgadza się z uzasadnieniem strony pozwanej, iż brak podwyższenia wynagrodzenia za 2021r. był związany z nadzwyczajną sytuacją powstałą w związku z rozprzestrzenianiem się epidemii Sars-CoV-2. Sąd nie neguje nadzwyczajności sytuacji powstałej w związku z rozprzestrzenianiem się epidemii i ogłoszeniem od 4 marca 2020r. stanu epidemii, niemniej nie można zgodzić się, że wystąpienie stanu epidemii uzasadnia samo przez się dokonanie zmian w systemie wynagrodzeń sędziowskich w drodze ustaw epizodycznych i to w sposób niezgodny z Konstytucją RP, w braku zagrożenia przekroczenia konstytucyjnego limitu zadłużenia, o którym mowa w art.216 ust.5 Konstytucji RP.

Przyjmując wprost oficjalne wskaźniki ogłaszane przez Ministra Finansów danych o zadłużeniu zgodnie z art.38 ustawy o finansach publicznych kwota państwowego długu publicznego wyniosła w 2020r. 43,6% (vide obwieszczenie Ministra Finansów z dnia 22 maja 2020 r.w sprawie ogłoszenia kwot, o których mowa w art. 38 i art. 38a ustawy o finansach publicznych), w 2021r. 47,8 % (vide obwieszczenie Ministra Finansów z dnia 24 maja 2021 r.w sprawie ogłoszenia kwot, o których mowa w art. 38 i art. 38a ustawy o finansach publicznych), w 2022r. 43,8% (vide obwieszczenie Ministra Finansów z dnia 25 maja 2022 r.w sprawie ogłoszenia kwot, o których mowa w art. 38 i art. 38a ustawy o finansach publicznych), nie ma mowy o zagrożeniu przekroczenia konstytucyjnego limitu zadłużenia.

Sam fakt epidemii nie może stanowić samodzielnej podstawy do „zamrożenia” płac sędziowskich, jeśli za tym faktem nie podąża trudna sytuacja finansowa państwa, zagrażająca równowadze budżetowej (zaznaczenia przy tym wymaga, iż musi być to sytuacja nie tylko trudna, ale i zagrażająca równowadze budżetowej), a nawet w takiej sytuacji nie należy przypominać, iż jak wskazał TK „w trudnej sytuacji budżetu państwa wynagrodzenia sędziów powinny być bardziej – niż wynagrodzenia wszystkich innych funkcjonariuszy i pracowników sfery budżetowej – chronione przed nadmiernie niekorzystnymi zmianami”. W konsekwencji, nawet jeśli przyjąć, iż takowa trudna sytuacja budżetu państwa w związku z rozprzestrzenianiem się epidemii wystąpiła, to właśnie wynagrodzenia sędziów powinny być w tej sytuacji bardziej chronione przed nadmiernie niekorzystnymi zmianami, czego jednak nie uczyniono. Takie same argumenty należy podnieść w stosunku do argumentów pozwanego odnośnie kryzysu wywołanego wojną na Ukrainie.

Oceniając zatem art. 12 ust. 1 ustawy o budżecie na rok 2021 r., art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o budżecie na rok 2022 oraz art. 8 ust. 1 ustawy o budżecie na rok 2023 przez pryzmat zgodności z Konstytucją, Sąd Rejonowy staje na stanowisku, iż przepisy te pozostają sprzeczne z ustawą zasadniczą, w tym w szczególności z art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 178 ust. 2 Konstytucji RP i zasadna staje się odmowa zastosowania ww. unormowań. Sąd jednocześnie z całą mocą podkreśla, iż odmowa zastosowania w sprawie przepisu niezgodnego z konstytucją jest nie tylko prawem ale i obowiązkiem sądu. Zapatrywanie pozwanego, iż Sąd powinien zastosować przepis ustawy późniejszej byłoby słuszne, gdyby obie regulacje były zgodne z konstytucją.

Mając na uwadze powyższe rozważania, żądanie powoda podlegało uwzględnieniu, Sąd odmówił zastosowania art. 8 ust. 1 ustawy o budżecie z 2023 r. art. 8 ust. 1 ustawy o budżecie z 2022 r. oraz art. 12 ust. 1 ustawy o budżecie z 2021 r., które są niezgodne z Konstytucją RP i ustalił wynagrodzenie w oparciu o art. 91 § 1c p.u.s.p. Ponadto konsekwencją wypłaty przez pozwanego wynagrodzenia zasadniczego powodowi w zmniejszonej wysokości było również pomniejszenie dodatkowego wynagrodzenia rocznego, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 12

grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 1690 z zm.). Również w tym wypadku powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Wynagrodzenie należne na rzecz powoda stanowiło różnicę między wynagrodzeniem wypłaconym za wskazany okres a wynagrodzeniem ustalonym na podstawie przepisów p.u.s.p. zgodnie z niekwestionowanym wyliczeniem przedstawionym przez stronę pozwaną. Sąd przyznał powodowi należność z tytułu wynagrodzenia za pracę za lata 2021-2022 oraz wynagrodzenia dodatkowego za lata 2021-2022 na podstawie wyliczenia służb księgowych pozwanego sądu, tj. kwotę 27 192,94 zł (k.135). W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie IV sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych orzeczono w myśl art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. mając na względzie faktycznie wypłacone przez pracodawcę zaniżone wynagrodzenie w poszczególnych miesiącach. Natomiast dodatkowe wynagrodzenie roczne, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym, wypłaca się nie później, niż w ciągu pierwszych trzech miesięcy roku kalendarzowego następującego po roku, za który przysługuje to wynagrodzenie, a więc odpowiednio do dnia 31 marca 2022 r. i 31 marca 2023 r. Tym samym od dni kolejnych pracodawca pozostawał w opóźnieniu.

Sąd w punkcie II orzeczenia nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty 15 567,73 zł. Zgodnie bowiem z art. 477² § 1 Kodeksu postępowania cywilnego zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono w punkcie III wyroku na podstawie art. 97 i 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.). Obie strony procesu były z mocy prawa zwolnione od ponoszenia kosztów sądowych (art. 94 i art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy), a zatem w tej sytuacji brak jest podstaw do obciążania którejkolwiek ze stron tymi kosztami, które musiał w związku z tym ponieść Skarb Państwa.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w pkt V wyroku na podstawie art.98 kpc w zw. z §9 ust1 pkt 2 w zw z §2 ust.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sędzia Katarzyna Błażejowska